

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

362.7

Szerző:

Hely

Cím: *Munkát adnak a züllött gyermekeknek*

Idő

"1921"

Forrás:

Uj Nemzedék

Személy

Bp.
(Hely)

1921. 9. 10

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Helyszám

Munkát adnak a züllött gyermekeknek

Ezertizenegy gyermeket helyeztek el nyolc hónap alatt

— Az Uj Nemzedék tudósítójától. —

A nagy vaspántos kapuban piszkos, tépett ruhájú kis fiú támaszkodik. Lehet talán 15 éves. Vékony, kis vászonkabát darabjai feszülnek a mellén, de a barnára sült bőre kilátszik a ruha foszlányai közül. Nincs inge.

— A munkaközvetítő csak 4-kor nyílik, — feleli az érdeklődésemre. Arra várok. Munkát keresek...

Hosszas zörgetésre kinyílik a nagy kapu. Egy kis fehérre meszelt egyszerű szobában fogad Jan-kura Gellért, a Keresztény Patronázs Munkaközvetítőjének igazgatója. Nyolc éve dolgozik itt délután „emberségből”, mint ő mondja...

Naponta 16—18 gyerek jelentkezik

— A bíróságtól, felügyelő hatóságoktól és a különböző gyermekvédelmi intézményektől ideutalt züllött gyermekeket helyezzük munkába. A gyereket beutalják vagy önként jelentkezik. Mi ellátjuk a szükséges holmival s a lehetőségek szerint, még az nap munkába helyezzük. Naponta 16—18 jelentkező van, akiket leginkább vidékre helyezünk. Mezőgazdasági munkára mennek a legszívesebben, s a tapasztalás szerint vidéken javulnak meg leginkább. Mondhatjuk, hogy az elhelyezett gyermekek negyvenöt százaléka megjavul. Van azután persze olyan is, aki négyszer-ötször visszajön hozzánk különböző kifogásokkal, vagy esetleg a csendőrök hozták, mert lopott. Ezekkel már nehezebb a dolgunk. Rendszerint degenerált, visszaeső bűnösök, akik nem akarnak dolgozni és a könnyű, gondtalan élet csábítja őket az utcára... Csak fiukat helyezünk el, 14 és 18 év között, valláskülönbség nélkül! A

hozzánk kerülő gyerekek legnagyobb része születlen, árva, akit a nyomor és az elhagyatottság taszít az utcára, vagy a kültelki lebujokba. A vidéki gazdák nagyon keresik a gyermekeinket, mert többnyire beválnak. Mi persze tovább is fenntartjuk az érintkezést a kihelyezett gyerekekkel, és még évekig felügyelet alatt tartjuk. Ez év január elsejétől szeptember 1-ig 1011 gyereket helyeztünk munkába a patronázs.

Bürokráciamentes bánásmód

Négy óra. Lassan bevonulnak a szobába a jelentkezők. D. Jenő. Meztelbás, tépett kis suhanc, akivel a kapuban találkoztam. Önként jelentkezik. Nincs munkája, dolgozni szeretne. Az anyja él Soroksárpéteris, de elissza a fiú keresetét. Jenőt már ismeri az igazgató, ezeltől egy fél évvel szintén a munkaközvetítő helyezett munkába.

Egy pár perc alatt kitöltik a bejelentőlapját és beírják a személyi adatait. Nem gyártanak aktát, nem küldik a „szomszéd szobába” és nem kéri az okmányait; csak munkát, ruhát, kenyeret adnak a gyerekeknek, hogy embert neveljenek belőle. Öt perc alatt jó, erős ruhát kap D. Jenő a munkaközvetítő raktárából, harminc koronát a pénztárból vonatköltségre, és már megy is Nyiregyházára egy gazdaságba, ahol már várják az új munkaerőt... Ilyen szépen, ilyen emberségesen és fontoskodás nélkül még nem láttam nálunk szociális intézményt dolgozni.

Aztán egy pufók, alacsony kis gyerek baktat a szobába. Ezen már intézeti ruha van. Valamelyik vidéki patronázs küldte ide. Nagyszemű, szélescsontú kis magyar legény. A. Jánosnak hívják, 13 éves.

En már megjavultam...

— Dolgozni akarok! — mormogja a kicsit pisze és gyanusan szipakoló orra alatt.

— Mi akarsz lenni, Jani? — kérdezzük a kis jelentkezőt.

— Tehén- vagy disznópásztor! — feleli büszkén, mint aki előre érzi hivatásának komolyságát...

Mikor látja, hogy összemosolygunk, elkomolyodik, s a két nagy kerek szemét felveti az igazgatóra.

— En már megjavultam! Nem megyek az utcára többet! Jól viselem magam...

Janin látszik a nagy, férfias elhatározás, hogy megjavul, hát őt is elhelyezik vidékre. Még ma este utazik.

Es így tovább. Rongyos, utcára botlott kis szegénylegények, sápadt, pesti tömeglakások penészvirágai, züllött, elbotlott vagy tévelygő kis gyerkőcök... Nem rosszak ezek még!... A legtöbbet a nyomor löki az utcára, amelyik meg komolyan bűnözött, annak az apja kilencven százalékban ivott, vagy lopott... A Janik, meg a Pisták csak a vért hozták magukkal...

Felnöttek is jönnek. Egy régi ismerős. Vincze Sándor, a Váci-úti Tripoliszból. Négy évig francia internáltságban éltek. Ő, az asszony, meg a gyerekek. Mert azok is vannak. Kilencen. A legidősebb 16 éves. Az már muzsikál az apjával. Tamburások. Most ruhát kér a legnagyobb fiúnak, mert vasárnap szüreti mulatság lesz a Tripoliszban. Már hozza is az igazgató a raktárból... Kell a jó ruha... Istenem, Vinczéneknél is szüret lesz egyszer... (g. i.)